

Her vil jeg gerne sige, at jeg mener stadig væk, at der er tale om en – for folk, der ved, hvad det handler om – relativt klar dagsorden, som medfører ganske store forbedringer på en lang række områder. Det vil nu komme til at vise sig i det arbejde, der bliver udført af myndighederne, i EU og i Folketingets Europaudvalg, men der er altså lagt op til, at den overordnede målsætning er en begrænsning af mængden af tilsætningsstoffer. Der er en præcis definition af forsigtighedsprincippet, som er videregående end den, der har været gældende hidtil, og der er en definition af vildledningsbegrebet, som er meget væsentlig. Der er en præcisering af, hvad begrebet teknologisk behov dækker, og der er en fastholdelse af det meget vigtige princip, som har været truet, nemlig at basisfødevarer skal friholdes for farvestoffer. Der er en bekræftelse af den restriktive linje over for nitrit og nitrat og svovldioxid, og endelig er der lagt op til et princip, som ikke er i direktiverne i dag, nemlig at EF-direktiverne om tilsætningsstoffer løbende skal revurderes med henblik på en begrænsning.

Jeg synes sagligt set, at det er en god og tilfredsstillende udgang på debatten, og derfor glæder jeg mig også over, at dagsordensforslaget kan vedtages.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Forslag om motiveret dagsorden nr. D 62 af Tove Lindbo Larsen (S), Jørn Jespersen (SF), Elisabeth Arnold (RV) og Sonja Albrink (CD) (se foran) vedtoges med 62 stemmer (S, SF, RV og CD) mod 49 (V, KF, FP og DF); 4 (EL) stemte hverken for eller imod.

Hermed var følgende forslag bortfaldet:
Forslag om motiveret dagsorden nr. D 63 af Keld Albrechtsen (EL).

Hermed sluttede forespørgslen.

Den sidste sag på dagsordenen var:

19) Første behandling af lovforslag nr. L 233: Forslag til lov om ændring af lov om banker og sparekasser m.v., lov om forsikringsvirksomhed og realkreditloven. (Orienteringspligt for ministerudpegede bestyrelsesmedlemmer i pengeinstitutter, forsikringselskaber og realkreditinstitutter).

Af Kjeld Rahbæk Møller (SF) m.fl.
(Fremsat 29/3 96).

Tredje næstformand (Margrete Auken):

Når man forlader salen, bedes det foregå så stille, at erhvervsministeren kan få ordet under forholdsvis rolige forhold.

Lovforslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Erhvervsministeren (Mimi Jakobsen):

I november 1995 drøftede vi i forbindelse med lovforslag nr. L 48 afskaffelse af ministerudpegede bestyrelsesmedlemmer i pengeinstitutter, livsforsikringsaktieselskaber og realkreditinstitutter. Nu drøfter vi en udvidelse af ordningen, så man må da sige, at vi har fået belyst emnet.

Jeg vil gerne kommentere den offentlige repræsentation og forholdet omkring den, både i pengeinstitutter, livsforsikringselskaber og realkreditinstitutter – også på økonomiministerens vegne.

Forslagsstillerne mener, at det skal stå i lovteksten, at offentlige repræsentanter skal være offentlighedens repræsentanter. Dette skulle understrege, at de skal repræsentere offentlighedens interesser.

Jeg er ganske enig i, at når disse bestyrelsesmedlemmer udpeges som offentlige repræsentanter, skal de varetage offentlighedens interesser; det følger jo af selve baggrunden for deres udnævnelse. Men i forbindelse ...

Tredje næstformand (Margrete Auken):

Altså nu undskylder jeg. Jeg vil lige bede om, at der bliver ro også henne i det hjørne, og at man fortsætter snakken uden for salen, hvis det skal foregå så højrøstet.

Erhvervsministeren (Mimi Jakobsen):

... med den enkeltes udnævnelse bliver den pågældende jo også gjort bekendt med de her forhold. Det fremgår af udsendelsesskrivelsen til de nyudnævnte offentlige repræsentanter, at

». . . du som repræsentant for det offentlige har til opgave at varetage offentlige interesser og synspunkter.«

Men hvis man giver de offentlige repræsentanter en særlig status i lovgivningen ved at sige, at de skal være offentlighedens repræsentanter, tror jeg, at den positive rolle, som de offentlige repræsentanter i dag spiller, kan blive undermineret, for den bygger netop på, at offentlige repræsentanter har samme status som de øvrige bestyrelsesmedlemmer.

Forslagsstillerne henviser også til, at de offentlige repræsentanter skal have det, der hedder ret og pligt til at underrette erhvervsministeren om forhold, der giver anledning hertil.

Hvis jeg igen må citere fra udnævnelses-skrivelsen, så står der:

». . . ligesom du af egen drift eller efter anmodning vil kunne meddele mig almindelige synspunkter og erfaringer fra dit virke som bestyrelsesmedlem.«

Det er i øvrigt også fremhævet i håndbogen for de offentlige repræsentanter, den vi i daglig tale kalder »Grønspættebogen«.

Men det er jo ikke alt, der kan give anledning til at orientere ministeren. De offentlige repræsentanter skal udføre deres arbejde i det finansielle institut og ikke på erhvervsministerens kontor. Arbejdet består i at holde sig orienteret om og påvirke instituttets forhold gennem sagligt arbejde i bestyrelseslokalet.

Hvis noget bestyrelsesmedlem, det være sig både den offentlige repræsentant eller andre bestyrelsesmedlemmer, mener, at der træffes konkrete beslutninger, som strider mod lovgivningen, må vedkommende gå direkte til Finanstilsynet. At gå til ministeren først i sådan nogle sager vil være en omvej, for det er alligevel Finanstilsynet og kun Finanstilsynet, der i givet fald kan gribe ind, og derfor synes jeg ikke, der er grund til at ændre det princip, som der har været tilslutning til i mere end 20 år, nemlig at offentlige repræsentanter har samme rettigheder og pligter som de øvrige bestyrelsesmedlemmer.

Jeg vil også sige, at jeg tror, det vil give en meget dårlig stemning i bestyrelsen, hvis der sidder sådan en slags hemmelige agenter med nummeret ind til Slotsholmen kodet ind på mobiltelefonen. Jeg tror, det er en dårlig idé. Man kunne meget vel frygte, at disse offentlige repræsentanter ganske enkelt ikke fik adgang til alle oplysninger i sagerne, eller at særlig betydningsfulde beslutninger måske blev truffet uden for bestyrelseslokalet, og så er det hele omsonst.

SF har endvidere foreslået, at der udnævnes offentlige repræsentanter i de selskaber, der er moderselskaber for de finansielle institutter, uanset at disse moderselskaber ikke selv driver nogen form for finansiell virksomhed.

Som jeg fremhævede ved drøftelsen af lovforslag nr. L 48, mener jeg, at det er rigtigt med offentlige repræsentanter i finansielle virksomheder, for disse virksomheder forvalter betroede midler og har samtidig samfundsøkonomisk betydning, og jeg vil godt fremhæve nogle betænkeligheder ved det fremsatte forslag.

Jeg vil gerne gøre forslagsstillerne opmærksom på, at langt de fleste koncerntilstande omfatter finansielle virksomheder, og det vil altså sige selskaber, hvor der allerede er offentlige repræsentanter. Det såkaldte finansielle supermarked, som man ofte forbinder med holdingselskabskonstruktioner svarende til dem, vi så i Baltica- og Hafniakoncerterne, er faktisk ikke så udbredt, som det gøres til. Der er meget få rene holdingselskaber i den finansielle sektor.

Det normale er f.eks., at et realkreditinstitut ejer en bank, eller at en bank ejer et forsikrings-selskab. Det vil sige, at der ofte er offentlige repræsentanter både i moder- og i datterselskabet i kraft af de nugældende regler om offentlige repræsentanter i disse selskaber.

Hertil kommer, at hovedaktiviteten i en koncern i de fleste tilfælde er inden for et af områderne pengeinstitut, forsikringsvirksomhed eller realkreditvirksomhed. De øvrige koncernselskaber bidrager til denne virksomhed, men udgør normalt en forholdsvis lille del af koncernens aktiviteter.

Jeg vil også godt nævne, at en særlig virkning af forslaget ville være, at der indføres offentlige repræsentanter i en række skadesforsikrings-selskaber, og det mener jeg i hvert fald ikke har nogen særlig god begrundelse.

Så alt i alt må jeg sige, at regeringen mener, der hverken er behov for at ændre de offentlige repræsentanters status eller for at udvide ordningen til andre områder, og vi kan derfor ikke støtte forslaget.

Sonja Mikkelsen (S):

I Socialdemokratiet er det vores opfattelse, at det er meget væsentligt, at det offentlige udpeger bestyrelsesmedlemmer i pengeinstitutter, forsikrings-selskaber og realkreditinstitutter. På den måde sikres det, at også offentlighedens interesser bringes ind som en del af beslutningsgrundlaget i bestyrelserne, og det finder vi er væsentligt.

Med en offentlig repræsentant har man også et bestyrelsesmedlem, der ikke har økonomiske interesser i selskabet, og som derfor har mulighed for at se dispositionerne mere objektivt, herunder også forholde sig til lovgivningens forskellige bestemmelser om finansielle virksomheders virke.

Det er vanskeligt at læse ud af lovforslaget og bemærkningerne, om SF mener, at der skal ske en realitetsændring i den måde, de offentlige repræsentanter fungerer på i dag i den finansielle sektor, idet der står, at de offentlige repræsentanter fortsat skal have samme rettigheder og pligter som de øvrige bestyrelsesmedlemmer.

Det indebærer jo bl.a., at man i forbindelse med formodet lovovertrædelse skal rette henvendelse til Finanstilsynet, og har det offentliges repræsentant den opfattelse, at der generelt er mangler i lovgivningen eller lignende mere generelle forhold, som man erfarer som bestyrelsesmedlem, har man allerede i dag mulighed for at rette henvendelse til erhvervsministeren med sin holdning.

Jeg har vanskeligt ved at se, at man kan komme længere uden at ændre det fundamentale, nemlig at de offentlige repræsentanter har samme rettigheder og samme pligter som de øvrige bestyrelsesmedlemmer.

En anden del af lovforslaget indebærer, at der skal offentlige repræsentanter i moderselskaber til finansielle virksomheder. I Socialdemokratiet har vi sympati for princippet i dette forslag, men er lidt tvivlende over for, om der her i virkeligheden er tale om et slag i luften. Mig bekendt er de moderselskaber, der optræder i den finansielle sektor, også selv finansielle virksomheder og er dermed allerede omfattet af reglerne om offentlige repræsentanter.

Men det vil jo være muligt under udvalgsbehandlingen at få nærmere beskrevet, om vi har fået et hul i kraft af ejerforholdenes udvikling i den finansielle sektor, som vi bør se lidt nærmere på, men det er ikke vores umiddelbare forventning.

Socialdemokratiet afviser altså lovforslaget med den hovedbegrundelse, at der med forslaget ikke kan opnås nogen realitetsændring, der samtidig er forbedring.

Så skal jeg gøre opmærksom på, da hr. Bjørn Elmquist fra Det Radikale Venstre ikke kan være til stede, at dette også dækker Det Radikale Venstres holdning.

Pia Larsen (V):

Venstre kan ikke støtte SF's forslag om at give en særlig orienteringspligt for ministerudpegede bestyrelsesmedlemmer i finansielle institutter. Det kan vi ikke, fordi vi mener, at de muligheder, der er for de offentlige repræsentanter i dag, er fuldt ud tilstrækkelige i deres virke som bestyrelsesmedlemmer.

Som erhvervsministeren sagde, eksisterer der i dag de samme rettigheder og pligter for offentlige repræsentanter som for andre bestyrelsesmedlemmer, og det ønsker Venstre ikke at lave om på. I forvejen er der tilstrækkelig meget tvivl om, hvorvidt de offentlige repræsentanter overhovedet kan fungere tilfredsstillende ud fra den opfattelse, der måtte være i befolkningen af, hvilke pligter der måtte være i kraft af det hverv, man besidder som offentlig repræsentant.

Det er jo sådan, at netop når man har de samme rettigheder og pligter som andre bestyrelsesmedlemmer, har man også adgang til at få indført i bestyrelsesmødereferatet, hvis der er truffet beslutning i bestyrelsen om noget, man ikke er enig i, og det samme bestyrelsesmødereferat gennemlæses af både den interne og den eksterne revision og af Finanstilsynet.

Derfor mener jeg, at det i lige så høj grad er den interne og den eksterne revisions og Finanstilsynets opgave at tage vare på de særmeldinger – hvis man kan kalde det sådan – som måtte være kommet fra især en offentlig repræsentant i et finansielt institutts bestyrelse.

Hvis revisionen eller Finanstilsynet ikke gør dette, er der jo den mulighed, som jeg mener skal bruges i yderste nødsfald, at man kontakter Finanstilsynet eller erhvervsministeren, selv om jeg må give erhvervsministeren ret i, at den offentlige repræsentant ikke skal arbejde på erhvervsministerens kontor, men i bestyrelsen på lige fod med de andre.

Jeg mener også, at det vil være u hensigtsmæssigt, hvis man får en slags a- og b-bestyrelsesmedlemmer, således at de aktionærvalgte bestyrelsesmedlemmer – hvis man kan kalde dem sådan – holder separate møder uden om den offentlige repræsentant, og det vil vel i virkeligheden også være ulovligt.

Derfor mener Venstre, at dette forslag er en markering af, at man ønsker, at der skal være større offentlighed om bankbestyrelsernes arbejde. Det ønsker Venstre ikke, så vi afviser forslaget.

Pernille Sams (KF):

I Det Konservative Folkeparti er vi som bekendt af den opfattelse, at der overhovedet ikke skal være offentligt udpegede bestyrelsesmedlemmer i private virksomheder. Derfor er vi naturligvis også imod de tanker, SF præsenterer i dete lovforslag, som dels udvider antallet af offentlige repræsentanter, dels giver dem en egentlig indberetningspligt, sådan at der bliver forskel på bestyrelsesmedlemmer.

Så jeg behøver ikke mange ord for afvise forslaget.

Annette Just (FP):

Da mit partis ordfører ikke kan være til stede, skal jeg blot meddele, at Fremskridtspartiet altid har været modstander af, at der overhovedet skulle være offentlige repræsentanter i disse bestyrelser.

Men når man nu har sådan nogle ministerudpegede bestyrelsesmedlemmer, er det faktisk også vores fulde overbevisning, at så skal de også lave noget fornuftigt, og det, de bedst kan gøre, er simpelt hen som en god hjemmevernssoldat først at observere, så melde og så siden hen handle.

Den del af det, der hedder, om jeg så må sige, observere i bestyrelsen, selvfølgelig, at melde til ministeren, og at handle – om det så er i relation til Finanstilsynet – synes vi faktisk er fornuftigt. Men vi går ikke ind for, at det skal udvides til at være flere bestyrelsesmedlemmer, der skal sendes ud. Vi er faktisk modstandere af, at der overhovedet bliver udpeget nogen. Det vil jeg gerne gøre helt lysende klart.

Men når der er udpeget nogen, skal de ikke bare sidde dér som gidsler og hverken måtte se, høre eller tale, for så bliver det jo til en gang kinesiske abekatte, og det er da egentlig talt en frygtelig gidselsituation at sætte folk i.

Frank Aaen (EL):

Enhedslisten er positiv over for SF's forslag alene af den grund, at forslaget jo er med til at sætte lys på det problem, vi har med alt for stor lukkethed om, hvad der foregår i den finansielle sektor, hvad der foregår i ledelsen af den. Og jeg forstår sådan set ikke de afvisninger, der kom, selv fra dem, som støtter, at vi har sådanne repræsentanter i de finansielle virksomheders bestyrelser.

Jeg må spørge specielt Socialdemokratiet, men også regeringen og til dels også fru Pia Larsen: Er det sådan, at man med den holdning,

man her har til SF's forslag, giver udtryk for, at man synes, at det fungerer godt i dag, at det er en særlig betryggende ordning, vi har, med at vi har repræsentanter fra offentligheden? Er det ikke nærmest en narresut for os alle sammen, at vi har sådanne repræsentanter?

Jeg kunne tænke mig at spørge erhvervsministeren: Har vi haft ét eksempel på, at offentligheden har haft gavn af at have en sådan repræsentant? Altså hvis det er tilfældet, vil jeg da gerne høre om det. Det må i hvert fald kunne gøres i en anonymiseret form, hvis det ikke er muligt at afsløre sådan mere præcist.

Der blev argumenteret heroppefra for, at vi skal have bestyrelsesmedlemmer med samme rettigheder. Der må ikke være a-, b- og c-medlemmer af en bestyrelse. Jamen herregud, er der nogen, der tror, at Jess Søderberg og Svanholm i Den Danske Bank er af samme klasse som medarbejderrepræsentanterne eller som det offentliges udpegede repræsentant? Nej, selvfølgelig ikke.

Og selvfølgelig er det da sådan, at de store koncerner, som investerer deres topledere dyre arbejdstid og sætter dem ind i en bankledelse, naturligvis også forventer, at de pågældende refererer tilbage til baglandet, til dem, der har investeret deres arbejdskraft, refererer tilbage til A.P. Møller, refererer tilbage til Carlsberg, til Danisco og hvad de hedder alle sammen; ellers sad de der ikke et sekund. Der er ingen koncerner, der afsætter deres topledere til fornøjelsesjob. De gør det, fordi der er et formål med det, fordi de regner med at få noget ud af det, og selvfølgelig refererer de tilbage. Det gør de i lukkede forsamlinger, naturligvis. Det er også det, SF's forslag går ud på: at man refererer til en så fortrolig partner som erhvervsministeren.

Medarbejderne derimod har jo et helt andet problem. Hvem skal de referere til? Det er sådan set dem, der har det største problem. Jeg kan slet ikke se noget problem i at give det offentliges udpegede repræsentanter pligten til at referere tilbage på samme måde, som vi selvfølgelig ved, at de, der er valgt ind af storaktionæerne, også refererer tilbage.

Så vil jeg sige, at når vi støtter forslaget her, er det sådan set ikke, fordi vi har nogen formening om, det vil ændre alverden. Men vi gør det, fordi det vil være et skridt på vejen.

Jeg vil sige, at der var mange andre ting, vi burde tage fat i, f.eks. hvem der ejer Den Danske Bank. Jeg mener, at det måske er det største problem, vi har, hvad angår lukkethed og manglende indsigt i Den Danske Bank.

Hvem ejer i virkeligheden denne bank? Er det sådan, at en, måske to, måske højst tre aktionærgrupper alene er i stand til at vedtage hvad som helst på Den Danske Banks generalforsamling? Så er det jo et problem af en helt anden klasse, når folk i Danmark kan gå rundt og tro, som jeg i virkeligheden mener de gør, at i Den Danske Bank er det generalforsamlingen, der beslutter tingene. Det er det jo ikke. Som nogle ved, var jeg med på den sidste, og jeg er helt sikker på, at alt dér var aftalt i mindste detalje, inden generalforsamlingen overhovedet startede.

En anden ting er også – det får vi heldigvis lejlighed til at drøfte i Erhvervsudvalget – at hele udviklingen omkring de finansielle supermarkeder jo har givet det med lukketheden en helt ny dimension, fordi der nu foregår nogle transaktioner på kryds og tværs, som det er meget svært at gennemskue, og som også er svære at gennemskue for den ene repræsentant for offentligheden, der sidder i bestyrelsen.

Så med disse ord støtter vi helt SF's forslag om at tage dette skridt for at få lidt mere gevinst ud af, at vi har nogle, vi kalder offentlighedens repræsentanter.

Kjeld Rahbæk Møller (SF):

Jeg skal indledningsvis starte med at takke Enhedslisten og Fremskridtspartiet for støtte. Det er efterhånden en fast alliance, når det drejer sig om at søge at skaffe lys over det, der sker på de finansielle markeder.

De øvrige partier afviste med sådan lidt blandede begrundelser. Nogle af dem undrer mig, for jeg er da fuldkommen enig i det, der blev sagt: Der er ikke noget behov for at skrive i nogen lov, at offentlige repræsentanter har pligt til at melde ulovligheder. Det har alle bestyrelsesmedlemmer; det har enhver borger i dette land. Det er heller ikke det, der står i vores forslag. Det er det, der er præciseret, men det er ikke det, det går ud på.

Det er da også rigtigt, som fru Pia Larsen sagde, at hvis man er utilfreds med en beslutning, kan man bare notere det i bestyrelsesreferatet, og på et eller andet tidspunkt læser Finanstilsynet det. Det er da rigtigt nok, og i mange tilfælde er det også tilstrækkeligt, men i andre tilfælde er det måske en lidt langsommelig måde at gøre det på.

Så sagen er, at der bliver truffet beslutninger, der er lovlige, men som ganske enkelt strider imod offentlighedens interesse, og der er det,

man burde kunne melde tilbage til dem, som repræsenterer offentligheden, og det er nu engang ministeren eller, hvis det er mere teknisk, Finanstilsynet. Og det kan de ikke i dag.

Så siger ministeren, at de bør ikke rende rundt med nummeret til Slotsholmen. Og dér er jeg fuldkommen enig med hr. Frank Aaen; der er bestyrelsesmedlemmer i banker, som render rundt med nummeret på Esplanaden. Det ved enhver, og det anses for legitimt. Det må være lige så legitimt, at man under fortrolige former underretter sit bagland, når ens bagland er Industriministeriet.

Så jeg håber, at vi kan få en lidt mere saglig drøftelse, end vi fik i dag, og få rettet op på det her og få præciseret, at det vil være muligt at melde tilbage, når man støder på ting, som indlysende er imod offentlighedens interesser.

Det sker jo desværre, og det sker for tit, det er snart en månedlig begivenhed, at vi hører om en eller anden bankskandale, og hver gang undrer vi os over: Hvad i alverden lavede den offentlige repræsentant? Måske har de foretaget sig noget, måske har de siddet i lukkede bestyrelsesmøder og sagt fra, men der er ingen underretning om, at de er gået længere med det, og, ja, det kunne f.eks. skyldes, at det må de ikke. Det var egentlig en logisk begrundelse og en rimelig begrundelse, at de ikke vil krænke loven. Men det bør præciseres, at det bør de have mulighed for. Det var den ene del af det.

Den anden del handler om repræsentanter i moderselskaber, hvor ministeren og fru Sonja Mikkelsen sagde: Jamen herregud, der er jo ikke sådan rigtig finansielle koncerner. Der vil jeg lige gøre opmærksom på, at i hvert fald i én branche er problemet meget stort, nemlig hele forsikringsbranchen.

Vi vedtog for nogle år siden, at dér også skulle sidde offentlige repræsentanter. Ved medlemmerne, hvor de sidder henne? De sidder i et lille teknisk datterselskab alle sammen, for et forsikringsselskab er selvfølgelig bygget op af en koncernledelse, og så har de forskellige skadesforsikringsselskaber og livsforsikringsselskaber osv. osv., og det er deroppe i moderselskabet, at alle beslutninger af nogen betydning træffes, mens de underliggende lag kun træffer rent tekniske og strategisk betydningsløse beslutninger.

Jeg ved det, fordi jeg sidder selv i sådan et livsforsikringsselskab, og jeg gør ikke megen nytte, kan jeg godt fortælle, for der træffes ikke beslutninger af større samfundsmæssig interes-

se. Hvis det kun var mig, kunne det være lige meget, men desværre gælder det jo alle de offentlige repræsentanter, der er udnævnt i livsforsikringssselskaberne. De sidder et sted, hvor der ganske enkelt ikke træffes beslutninger af samfundsmæssig betydning, og det er urimeligt.

Så alene at sige, at i de tilfælde, hvor vi vil have folk i livsforsikringssselskaber, dér skal de sidde i den del af selskabet, hvor beslutningerne træffes, det er dog almindelig logik.

Sådan er det jo faktisk også i bankverdenen. Der sidder de offentlige repræsentanter i ledelsen bortset fra de tilfælde – og dem er der ikke så mange af, det ved jeg godt – hvor der er dannet egentlige finansielle supermarkeder. Men de er på vej, og derfor har vi formuleret forslaget således, at det ikke handler specifikt om forsikringssselskaber, men mere generelt om finansielle koncerner, for det er efterhånden lidt svært at se forskel. Der er jo stort set ingen banker, der ikke har et forsikringssselskab, og stort set ingen forsikringssselskaber, der ikke har en bank, så vi er på vej mod noget, der ligner finansielle supermarkeder.

Men jeg skal endnu en gang takke de to partier, der står bag, for tilslutningen, og så håber jeg, at vi kan få en saglig drøftelse. Jeg forstod på fru Sonja Mikkelsen, at hun var åben over for at diskutere i hvert fald problemet med forsikringssselskaberne og dermed de offentlige repræsentanter i moderselskaberne.

Sonja Mikkelsen (S):

Det er det her med beslutninger, som træffes i bestyrelser, som kan være i strid med offentlighedens interesser.

Altså vi bliver vel nok nødt til at erkende, at vi lever i et privatkapitalistisk samfund, ganske vist et velreguleret samfund, og det står vi helt bag i Socialdemokratiet.

Men det er lidt vanskeligt for mig at se, hvordan man skal kunne bruge en information til en minister om en i øvrigt lovlig beslutning. Hvad skal ministeren bruge den information til? Det vil jeg gerne have svar på fra SF.

Hvad er det, man mener ministeren kan bruge en i øvrigt lovlig beslutning til? Ganske vist kan den være i strid med vores generelle interesser i samfundet som sådan, og derfor kan det måske være interessant at vide, men det er jo ikke noget, ministeren kan handle ud fra. Så vidt jeg overhovedet kan fantasere mig frem til, kan jeg ikke se nogen situation, hvor lovlige beslutninger kan give anledning til handlinger hos

ministeren, når vi taler om konkrete beslutninger.

Så kan man som bestyrelsesmedlem få det indtryk, at der er en generel mangel i reguleringen af den finansielle sektor. Men man har jo allerede i dag som bestyrelsesmedlem mulighed for at gå til ministeren og sige: Jeg mener, at her er en generel mangel. Jeg kan ikke som offentlig repræsentant i denne bestyrelse håndhæve det, jeg egentlig gerne vil, for de er egentlig lovlige, de beslutninger, de træffer, selv om jeg kan se, at de er i strid med offentlighedens interesser.

Men i dag bliver man jo allerede ved udnævnelsen til bestyrelsesmedlem gjort opmærksom på, at man har den adgang til ministeren, hvis der er nogle ting, man generelt mener er problematiske i den måde, vi regulerer den finansielle sektor på i dag.

Så jeg vil gerne vide: Hvad er det for handlinger, erhvervsministeren kan bruge en oplysning til på det her felt?

Kjeld Rahbæk Møller (SF):

Jeg kan tage et konkret eksempel. Jeg kan tage Den Danske Banks garanti til A.P. Møller, som i givet fald, hvis den store ulykke virkelig var ude, kunne koste Den Danske Bank 50 mia. kr. – eller var det endda dollars? Og ja, så ved enhver, at så kostede det statskassen det samme, for man kan ikke lade Den Danske Bank gå ned. Det synes jeg var en disposition, som det var rimeligt at underrette ministeren om.

Men hvad ville ministeren så gøre? Måske først finde ud af, om risikoen var så stor. Måske er det rigtigt, hvad banken siger, hvad rederiet siger, at man kommer slet ikke i de farvande, og der kan ikke ske noget; det kan være, ministeren beslutter det.

Men hvis ministeren beslutter, det er farligt det her, er der jo først og fremmest til muligheder: Den ene er simpelt hen at henvende sig til ledelsen og sige, at det synes ministeren er at sætte samfundets interesser på spil, og at den så bøjer sig. Den anden det er, at hvis der er tale om, at det nok er rigtigt, så har ministeren, som fru Sonja Mikkelsen siger, ikke lovhjemmel til at gribe ind, men det kan hun søge sig i en konkret sag.

Det er svært at sige generelt, hvad en minister kan gøre for at omgøre lovlige beslutninger, før situationen er der. Men der er en vifte af muligheder fra direkte at tale med banken og gøre dem opmærksom på, at det skønnes at være forkert, til at gå til Folketinget og bede om lovhjemmel til at gøre noget kraftigere.

(Kort bemærkning).

Sonja Mikkelsen (S):

Lad os nu tage udgangspunkt i det konkrete eksempel, som også er nævnt i bemærkningerne fra SF's side, hvor Den Danske Bank har givet en ubegrænset garanti til A.P. Møller, og hvor vi jo ved, at Finanstilsynet har været bekendt med denne garanti. Det er måske i virkeligheden mere ministeren, der skal svare på det spørgsmål.

Vil det ikke være i en sådan situation, at et bestyrelsesmedlem, som er i tvivl om, hvorvidt lovgivningen er hensigtsmæssig på det her område, vil kunne gå til ministeren og stille det generelle spørgsmål eller det generelle forslag: Mon ikke man her burde ændre loven således, at man ikke kan give ubegrænsede garantier, medmindre det sker under nogle ganske bestemte forhold, eller hvad det nu kan være af forskellige dispensationsmuligheder, hvis der skulle kunne være sådan nogen?

Men om man under indtryk af den – hvad skal man sige – konkrete erfaring, man gør sig, kan gå til ministeren med generelle forslag til forbedringer af lovgivningen, det vil jeg gerne spørge ministeren om.

Erhvervsministeren (Mimi Jakobsen):

Jo, såfremt henvendelsen sker i generelle vendinger, sådan som fru Sonja Mikkelsen beskriver det, så må jeg sige, at så er det min umiddelbare opfattelse, at sådan må det være. Det må man kunne.

(Kort bemærkning).

Pia Larsen (V):

Jeg synes principielt ikke, det er særlig hensigtsmæssigt at diskutere konkrete sager, men når vi er begyndt, vil jeg alligevel sige i forbindelse med den omtalte garanti, Den Danske Bank/A.P. Møller, at jeg godt kunne tænke mig at spørge SF, om SF er i gang med at udvande Finanstilsynets rolle.

Det var jo sådan, at Finanstilsynet tilsyneladende syntes, at det var i orden med den garanti. Det kunne i hvert fald ikke gøre noget ved det.

Hvis man så forestillede sig, at jeg var offentlig repræsentant i Den Danske Bank og meldte tilbage til erhvervsministeren, at jeg brød mig ikke om det, der var sket, ville erhvervsministeren formentlig som noget af det første, hvis erhvervsministeren overhovedet ville gøre noget ved det, tage fat i Finanstilsynet. Så ville

det være en strid mellem Finanstilsynet og mig som offentlig repræsentant om, hvem der havde mest ret.

Jeg mener, at med disse holdninger er SF i gang med at udvande Finanstilsynets rolle i denne sektor, og det er vist ikke det, vi normalt går efter.

(Kort bemærkning).

Kjeld Rahbæk Møller (SF):

Hvis jeg husker rigtigt, så påtalte Finanstilsynet faktisk dispositionen. Det gjorde det ikke så kraftigt, at det pålagde Den Danske Bank at omgøre den, men sagde, at det ville ikke se det dér igen. Sådan er min erindring. Hvis fru Pia Larsen har en anden erindring, så vil jeg gerne høre om det.

Jeg mener, at Finanstilsynet er en del af Erhvervsministeriet; det har en vis suverænitét, men det er formelt underlagt ministeren. Og det er klart, at dispositioner, som i givet fald kan berøre så store samfundsinteresser, bør ministeren være orienteret om.

Jeg er ikke i tvivl om, at hvis det var mig, der var offentlig repræsentant dér, ville jeg spørge ministeren, om hun ikke kunne gå ind i den sag og selvfølgelig da tale med Finanstilsynet og bede dem om deres vurdering. Det er indlysende. Det ville da være ministerens første beslutningsgrundlag. Det er da oplagt.

Men altså som sagt, Finanstilsynet var foruroliget over dispositionen, men ikke så foruroliget, at det omstødte den. Det er rigtigt.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Tredje næstformand (Margrete Auken):

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til Erhvervsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Meddelelser fra formanden

Tredje næstformand (Margrete Auken):
Der er ikke mere på dagsordenen.

Der er foretaget ændringer i følgende udvalg:

Det Udenrigspolitiske Nævn (15/4 96):
Udtræder: Gert Petersen (SF)
Nyt medl.: Villy Søvndal (SF)

Folketinget næste møde afholdes i morgen, onsdag den 17. april 1996, kl. 13.00.

Angående dagsordenen skal jeg henvise til den dagsorden, der er opslået i salen.

Mødet hævet kl. 16.55
